

gredó bliže in jo kličejo. Nič! Nobenega glasú. Obide jih groza. Pogledajo ji v obraz. Očí ima zaprte, ustna pa so porošena s krvjó.

Plašno se razpršé. Pridejo ljudje in jo najdejo mrtvo.

Grobarja sta klela, ko sta ji kopala grob in z róvnicama sekala zmrzlo zemljo.

»Da se je vrag babji prav sedaj izmislil!« reče prvi drugemu.

»Bog vé, kdo bode plačal zánjo?« odgovorí ta.

Zaslužila sta pač. Kôpati v hudem mrazu grob v zmrzlo zemljó, to res ni zabava.

Pokopali so jo vbogajme, kakor zovejo takšen pokop.

Takó je umrla kompoljska Čačka.

Knjiga zgodovine.

Knjigo pišem zgodovine,

Ki domovje naj slaví;

Knjigo zgodovine naše

V dele sem razdelil trí.

Prvi del: Od zgodnjih časov

Mučenik je bil Slovén,

Vénder je navalom tujim

Vedno stal junak jeklén.

Drugi del o dôbi pravi,

Ko domovje mrak je kríl,

Ko za slôbodo, pravico

Déd naš bôj premnogi bil.

Dalje mnogo praznih listov . . .

Kaj napišem naj na vas?

Pisal bom o části, slávi,

Ko napóči blažji čas . . .

Rástislav.

Potem — umr'em.

Če toga ti srcé razjeda,

Prikrivaj jo ljudém!

To moška, smela je beseda,

Da trda tudi, vé.

Kdor more, togo le zakléni

Na veke v srca hram!

Kakó pa to je težko méni,

Nihče ne vé — jaz sam.

Naj vzdihé še zaprém,

Potem — umr'em . . .

Bistràn.

